

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τόν έκτον διατρέχουσαν και δέκατόν μας χρόνον
και μένει πλέον έδρα μας ή γή των Παρθενώνων.

Έτος χίλια κι' έννιακόσα
κι' ή ψιλή μας πάντα δρωσα.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—δ κ τώ φράγμα ει ναί μόνο.
Γιά τά ένα όμως μέρη—δ ε κα φράγμα και 'σ τώ χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμμούσου τελετη
δτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
προς δύο εικοσάφραγμα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Του Μαίου εικοστή,
σχόλη καθενός Κωστή.

Έπτακόσα κι' όκτώ,
τό μαλά μας πικτό.

Έκλειψις ήλιακή 'στην 'Ελλάδα μερική.

('Ο Φασουλής την έκλειψιν την βλέπει με τό χιάλι
και λείε καταμόναχος αυτά που λένε κι' άλλοι..)

Φ.— 'Ηλιε, του κόσμου βασιληά
μ' άτέλειωτο παλάτι,
σ'ου που γεννής την ταμπελιά
και τό πολύ ραχάτι.

'Ηλιε λαμπρέ μου και χρυσέ,
μυριοτραγουδήμενε,
που τόσα 'ψάλανε για σέ
και τόσ' άκόμη λένε.

'Ω σφαιρα σ'ού διάπυρος,
που τόσος κόσμος άπειρος
με μάτια φλογερά
σ'ό φως σου λαχταρᾷ.

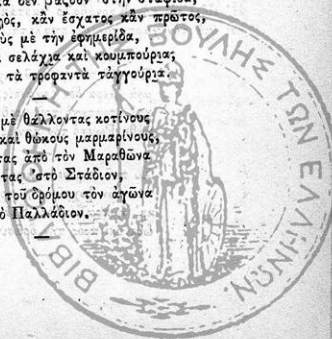
'Ω δίσκε σ'ού, που τόν αίπυν διαφρηλατείς αίθηρα,
και καταγαγᾷ, ήμερα,
κι' όλος ό κόσμος ό νεκρός ξανασφριγᾷ και πάλλει
κι' άρχίζει τό μαρτύριον και της ζωής ή πάλη,
κι' άρχιζᾷ ή διοργάνωσις και τών Ρωμηών ή όρσις,
που νά τάκούσης μιά φορά και δίκα νά ξεράσης.

'Ηλιε, χαρά του Φασουλῆ
και του λαού της χείλης,
που λάμπεις 'στην 'Ανατολή,
'στη Δύσι βασιλεύεις.

'Ηλιε, που βγαίνεις τό πρωί και χάνεσαι τό βράδυ,
και νυκτιρίδες τριγυρνούν 'στη νύκτα τό σκοτάδι,
και φανοκόροι πληθαίνουν 'στών όρμων τάγκωνάρια,
και βγαίνουν ή κολοφωτιαίς και γίνονται φανάρια.

'Ηλιε χρυσέ, ξανθόκομε, που μόλις αναλάμπων
φανής 'στών ούρανών,
σφριγγᾷ ζωή χλοάζουσα πρηνισιμένον κάμπων
και κίσημον άφανών,
κι' οι τυμωφόροι χάνονται με της νυκτός τό σκοτός
κι' οι Παππαδάκοι κοπριά δέν βάζουν 'στην σταφίδα,
και κάθε σύγχρονος Ρωμηός, καν έσχατος καν πρώτος,
ξαπλώνεται φερδύς πλατύς με την εφημερίδα,
και ζώνονται σταυρατεοί σελάγια και κουμπουρία,
και διαλαλούν μανάηδες τά τροσαντά τάγγουρία.

Σ'ού που μάζ εχαιρίτηδες με θάλλοντας κόνιτους
εις Στάδια μαρμαίροντα και θόκους μαρμαρίνους,
σ'ού που μάζ είδες τρίχοντας από τόν Μαραθώνα
και φθάνοντας 'στού Στάδιον,
κι' εφώτισις περιλαμπής του όρόμου τόν άγώνα
σέ τούτο τό Παλλάδιον.

Σὺ ποῦ μᾶς ἐχαίρητες ὄρμεις ἀνυποδότης,
μοχθούντας τῆς ἀθλητικῆς τοῦς μόχθους τοῦς ἀτρίτους,
ποῦ κατὰ φάλαγγας Ἑλῶν ἀμείους ἰσταμάτητες
καὶ τὰς ἡνίας τὰς χρυσὰς ἐμβρόντητος ἐκράτεις,
ὅταν μᾶς εἶδες ἐξάρνα κραδαίνοντας ρομφαίας
μὲ Τουρκομάχων παλαῶν μακροῦς ζουρλομανθῶας,
καὶ στεφανούντας κορυφῆς προμάχων κορυφαίας
καὶ μελωδοῦντας δι' αὐτοὺς παιάνων μελωδίας.

Ἦ σὺ, ποῦ σ' ἐπροσκύνησαν Ρωμῶν σφοῖ καὶ μάγοι
ὅταν ἡ νίκη φέγγουσα κατήφορον ἐπήρε,
καὶ πάμπωτος κατήγασας τὰ γαλανὰ πελάγη
ὅσπταν τὰ διέπλεαν ἀστακοράφων μοῖραι,
κι' ἔτριξαν ὅπλα κι' ἄρματα καὶ τῶν ἀρμάδων ὕφαλα,
κι' εἶδες τὸν Κορδονάραγα μὲ κρινούς καὶ γαρόφαλα.

Ἦ σὺ, ποῦ κατεφλόγισες τὴν γῆν τῶν κευενείδων,
ὦ σὺ, ποῦ κατεπότισες τραπίαις κερφενέδων,
κι' ἐξέλαμψαν τὰ στέγια Ρωμῶν Ναπολεόντων
κι' αἰμυχρῶν λεόντων.

Ἦ σὺ, ποῦ μᾶς ἀντίκρουσε χρυσοῦς ὑποστρατήγους
μιστοὺς ἄλλης καὶ σφρίγους,
καὶ ριψασπίδων ἔβλεπες μεγάλαυγον Βασιλείων
ἀπάνω ἰστὴν πατοῦνα του νὰ γράφῃ τὴν ὕψηλον.

Ἦ Φοῖβε σὺ χρυσότοξοι καὶ στέμια τῆς ἡμέρας,
ποῦ τότε σὺν ἐπύρασαν τῆς νίκης οἱ καιροί,
ἐξῆνας εἰς τὰς ἔδρας τῶν τοῦ κράτους τοῦς πατέρας
καὶ λαίμαργοι ῥοκάνιζαν κουλούρια καὶ τυρί.

Ἦ σὺ, ποῦ περιέβαλες διὰ χρυσοῦ στεφάνου
τὸ βῆμα τῆς παρτάτας,
ὅσπταν ἐσερβίροντο δαπάναις τοῦ Ρωμᾶνου
κασίδες σοκολάτας.

Σὺ ποῦ δεινὰς κατηύνασες ρητόρων καταγίδας,
κι' εἶδες μ' ἐλίγγων ξενικῶν παντοειδεῖς σφραγίδας
ταμεία νὰ σφραγίζονται κενὰ τῶν Τουρκομάχων
πρὸς θλίψιν ἀλησμόνητον ἥρωϊκῶν στομαχῶν.

Σὺ ποῦ μᾶς εἶδες φράσματα ἴσους τάφους τῶν προγόνων
νὰ καταρρασκιλόνομε τοῦ κῦρ' Ἐπιε τῆν φέσα,
κι' ἔξω Ταμείων Κεντρικῶν καθήμενοι μὲ πόνον
τοῦς ἄλλους νὰ φερμάρομε, ποῦ τραγοπίνουον μῆσα.

Σὺ ποῦ μᾶς ἐχαίρητες φρονήρεις Πιερότους
μὲ κέρατα, μὲ σάλπιγγας, καὶ μὲ τομπάνων κρότους,
κι' εἶδες εἰς τὸν Καρνάβαλο χαρτάκια νὰ πετοῦμε
καὶ γιὰ τὸν χαρτοπόλεμο σπαλιτάς νὰ λητοῦμε.

Σὺ ποῦ τὴν γῆ τοῦ ραχταῖου
μὲ μῆρα δὲν ξεχνᾶεις,
καὶ στρατηγὸ τοῦ κρεββατιοῦ
κάθε Ρωμῆο τὸν δρᾶεις.

Σὺ ποῦ πυρόεις κεφαλὰς
καὶ τῶν ψυχρῶν τὴν κρᾶσιν,
κι' ἡ περιόχτος Ἑλλάς
ὠδεῖται πρὸς τὴν δρᾶσιν.

Ἦ σὺ, ποῦ πάντα φλογερὸς
τὴν γῆν ἀνάττεις τοῦ πυρός,
ποῦ γίνεται Καρνάβαλος ὁ τῶν πολέμων Ἄρης,
καὶ πεζοδρομία ματρῶν, ἢ μὲ τῆς μοιχῆς χάσκων,
ἴμορεις γαλῶν στρατηγῶν καὶ τριχαντὸ νὰ πάρης,
κι' ὕστερα νὰ κορδόνεσαι πολεμικῆν διδάσκων.

Σὺ ποῦ φωτίζεις ἱερὰ καὶ τῶν πατέρων ὄμκας,
Τάχκων, Χατζηγάκων, καὶ Παππαδόκων δικας,
καὶ θλίψεις ν' ἀπονέμειται τῆς ἀρετῆς τὸ γέρας
ἴστοις πρώτους τῆς πατρίδος,
καὶ δίκην κατηγγάσεις ἀπὸ τῆς λαμπροτέρης
ἴσῃν πόλιν τῆς Χαλκίδος.

Σὺ ποῦ κυττάζεις ἴστοις σπαθίτους κατωτέρους
καὶ Λευκαδίου χαριετῆς γόνους Λευκατέρους,
ὅπου μορρῆς ἐλάμπρυνε ἀθῶνον γαλονάδων,
συνίοντες καὶ μαρτύρων,
καὶ δακτυλίδια ἴσῆτος παρθένων Ἐστιάδων
σὲ δάκτυλα κλητήρων.

Ἦ Φοῖβε σὺ, ποῦ μὲ θερμὰς ἰθέρμανες ἀκτίνας
τὴν ἀρρυτίδωτον μορρῆν τῆς μάρτυρος Κατίνας,
ὅπου πολλὰ κατηγχοεὶ
καὶ λείπει τὸ καὶ τὸ,
πῶς τῆς βερδούσαν οἱ φρουροὶ
τραμποῦκο δυνατό,
καὶ πῶς πολλὰ κορίζεις τῆς ἑκᾶναν καπρίτσα
κι' ἀπὸ τῶν παρθενιάων τῆς ἠγῆριαν ἴσῃν Γειοργίτσα.

Κατόπιν ἐξωράτεις καὶ τὴν Βασιλικὴν,
ὅπου μὲ τόνον τῆς φωνῆς τὰ μάλιστα γλυκὺν
τοὺς λόγους ἐπιθεβαίει, ποῦ λέγει κ' ἡ Κατίνα,
καὶ πῶς ἐπλήθρωνε κ' αὐτὴ ἴστον τάδε καὶ τὸν δαίνα.

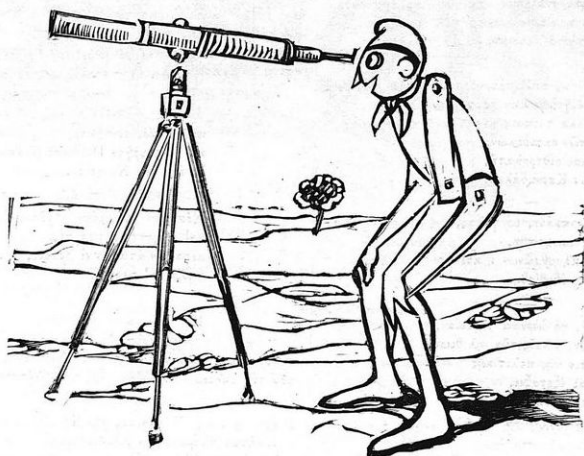
Κατόπιν μὲ χράν κρυφῆν
ἐπαίθρωνε καὶ τὴν μορρῆν
ἐκείνης τῆς Εὐαγγελίως,
ποῦ κ' εἶσι τὰ λέγει κ' ἄλλοιως.

Καὶ τὴν Ἑλίην ἐπιτα, τρεῖς κόμ' ἰλ φὸ γυναίκα,
ὅπου ὄραμας ἐπλήθρωνε τὴν ἐδδομάδα δέκα.
Ἦ ἰ ποῦ τοὺς ἀστυβίλακας ποῦ εἶχε πιάσει μοῦρλα
καὶ τῆς Ἀργῆνας ἐστίλαν παρθένους εἰς τὰ Βούρλα,
ἢ δὲ Γειοργίτσα μετ' αὐτὴν ἐντόνας ἐξεφώνησε
πῶς κόντεψε νὰ ρέψῃ,
κι' εἶπε πῶς ὁ Λευκαδίου μὲ μὴ μαμμη ἴσῃμ φωνῆσε
γιὰ νὰ τὴν καταστρέψῃ.

Ἦ μαρτυρία γυναικῶν, φωνῶν ἐπαφροδίτων,
ποῦ μὲ τὸν περιόνουον τῆς Ἀριάδνης μίτον
περιπαρῶς ὠδήγησαν κ' ἐμᾶς μετὰ τῶν ἄλλων
ἴστον σκοτεινὸν λαθῦρίθον ἐκείνων τῶν σκανδάλων.

Ἦ γλόκα τῶν μαρτυριῶν
κι' ἀποκαλύψεις κυριῶν,
ὦ ἰ ποῦ ἠαρχάμο κ' ἐμῆς
γι' αὐτὸ τὸ κάζο τῆς μαμμῆς.

Σὺ ποῦ τὸ μάγον σου τὸ φῶς δὲν ἐσκοτίσθῃ δίβλου,
ὅταν ἐλθῶν κ' ὁ κύριος Σκοτίδης μαρτυρεῖ

πώς είνε φαυλεπάραιλοι και κάλτσαις του διαβόλου
οί πλείστοι κρανοστόλιστοι της τάξεως φρουροί.

Σὺ ποῦ φωτίζεις τοὺς Ροτσιλδ ἴσα μὲ τοὺς ἀπόρους,
και τώρα μὲ τὰ βάρη μας και τοῦ καπνοῦ τοὺς φόρους
καρδιοπάλλοντες κυττοῦν και περιμένουν τόσαι
πότε θὰ σβῶς ἢ λάμψις σου και πότε θὰ νυκτώση,
νὰ κοιμηθῆ μακάριος ὁ κόσμος ὁ φουμάρων,
γιά νὰ βροῦν νὰ μαζέψουνε τῆς γόπης τῶν τσιγάρων.

Ὡ ζωπαρόχος πηγῆ, μὴν ἀνατέλλης, στάσου,
τέτοιος ντουγιᾶς ἀνάποδος ἄς πᾶν νὰ χαθῆ...
ἂν σαβουρώσης τίποτα γιὰ τὰ γεράματά σου
οἱ ἔβριζον και σὲ προσκυνοῦν και φαῦλοι και ἄγαθοι,
ἂν ὁμως σὺν ἀδείξις δὲν τρῶς ἀπὸ κλεμμένα
μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ πᾶς ἰστὸ Πάνθεον ἀναύλιος,
καλὴ κακὴ συζήτησις δὲν γίνεται γιὰ σένα,
κι' οὔτε κανεὶς οἱ προσκυνεῖ, κἂν ἀγαθὸς κἂν φαῦλος.

Ὡ ζωπαρόχος πηγῆ,
ποῦ οἱ λατρεύει κάθε γῆ,
κι' ἢ φωτοσπάρχος Ἑλλάς,
τῆς εὐνομίας ἢ κοιλᾶς,
λεῖψε νὰ λείψουν βᾶσανα, σβῶσε νὰ σβῶσουν πόνοι,
και σὺν και πρῶτα σοβαροί

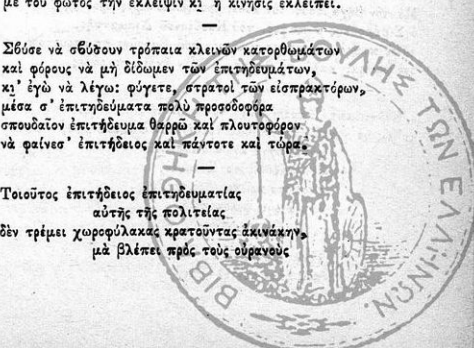
νὰ μὴ γκαρίζουν ἱεροί
τῶν Πρωτανεῖων δνοί.

Ὡ! μὴ φωτίζης σὺν και πρὶν τῶν θρήνων τὴν κοιλᾶδα,
τοὺς ρακενδύτας τῶν ὁδῶν κι' ὄσους φοροῦν βελᾶδα,
λεῖψε νὰ λείψουν σχῆδια
τοσαύτης σοβαρότητος,
κι' ἢ πλημμυροῦς ἀνάδεια
τῆς τωρινῆς χρηστότητος.

Σβῶσε γιὰ κάμποσο καιρὸ, τοῦ κόσμου βασιλεῖᾶ,
νὰ μὴ ζεσταίνης τῶν Ρωμηῶν τὴν ραχοκοκαλιᾶ,
σβῶσε νὰ μὴ λαμκοποῦν τὰ τέλματα κι' οἱ ρῦποι,
μὲ τοῦ φωτός τὴν ἐκλειψιν κι' ἢ κίνησις ἐκλείπει.

Σβῶσε νὰ σβῶσουν τρόπαια κλεινῶν κατορθωμάτων
και φόρους νὰ μὴ δίδωμεν τῶν ἐπιτηρευμάτων,
κι' ἐγὼ νὰ λέγω: φύγετε, στρατοὶ τῶν εἰσπρακτόρων,
μῆσα σ' ἐπιτηδεύματα πολὺ προσοδοφόρα
σπουδαῖον ἐπιτηδεῦμα θαρρῶ και πλουτοφορὸν
νὰ φαῖνεσ' ἐπιτηδεῖος και πάντοτε και τώρα.

Τοιοῦτος ἐπιτηδεῖος ἐπιτηδευματίας
αὐτῆς τῆς πολιτείας
δὲν τρέμει χωροφύλακας κρατοῦντας ἀκίνακην,
μὰ βλέπει πρὸς τοὺς οὐρανούς

καί φανακίζει τούς κοινούς,
πού δὲν φοροῦν φενακιν.

Ἔβω τὸ φῶς τὸ φλογερὸ
ἀπὸ τὰ καυκάλι μακ,
λειψὲ γιὰ κάμποσο καιρὸ
νάλουθε μ' ἄτ' ἀλλὰ μακ.

Σβῆσε τὸ φῶς, ὅπου γεννᾷ τὸ κράτους τούς φωστῆρας,
σβῆσε τὸ φῶς, ὅπου γεννᾷ διανοίαν κρατῆρας,
μὴ κί' ἄλλα τρέπικα ζητῆς
παντοπαπῶν σκυνδάλων,
μὴ κεραλῆς οἰστρηλατῆς
συγχρόνων Καρναβάλων.

Ὡ κόσμος πλάνε, μὴ γελᾷς,
ὁ Φοῖβος ἐσκοτίσθη,
καί τῶν κλαυθμώνων ἡ κοιλιάς
εἰς σκότος ἐδουλοῖθη.

Τώρα δεσπόζ' ἡ σιωπή, τὸ ὄρημα τὸ θεῖον,
τὸ κόσμημα τῶν εὐφώνων, ὁ νοῦς τῶν ἡλιθίων,
τὴν ὄραση τῆς πολιτικῆς
μὴτ' ἕναξ ἐξετάζει,
τὸν πόλεμον τῆς Ἀφρικῆς
Ρωμῆς δὲν σχολιάζει.

Τώρα χαλοῦν τὰ σχέδια στρατηλατῶν ἀκλίμων,
τώρα σφαλοῦν τὰ στόματα, καὶ μῆτε κόβουν ρίζουν,
τώρα κανένας Διαμαντῆς, κανεὶς ἀριθμομήμων,
μὴν πρὸς μὴν δὲν μετρᾷ τῆς μύγαις ὅπου χάβουν.

Μὰ τί βλέπω;... πάλιν φρίγγοι... ξαναβῆκε... νάτος νάτος,
καὶ ξυπνᾷ καὶ ζωντανεύει κάθε νέος Κιγκινάτος,
κί' ἀναλοῦν ἔδω κί' ἐκεῖ
μὲ τὸν ἥλιο τὰ σκουλήκια,
καὶ λαὸς χωρὶς βρακί
λαχταρᾷ κουβαρνταλήκια.

Θέλει κί' ὁ Στρατὸς γαλόνια,
θέλει καὶ τὸ Ναυτικὸ,
μᾶς χρειάζονται κανόνια
κί' ἕνα κατατορμικὸ,

Θέλου κί' ἔλογα βαρβάτα κί' ὄχι χροσομέρικα,
καὶ νὰ στείλουν τὸν Μισούλη κάτω ἴσ' τὴν Ἀμερική.

Μὰ τὸν βῆμα τούς τὸν κίβει βροντοδύστερες βροντῆς
ὁ Σιμόπουλος ὁ μάγος, τοῦ Κουβέρου Διαμαντῆς.
«Βρὲ παιδιᾶ, περνοῦμε χρόνους, πού βαροῦνε ταμπούραξ,
βρὲ παιδιᾶ, καλὰ τὰ λούσα, μὰ δὲν ἔχουμε παράδες.

«Ἐλλείματ' ἀπροδόκητα γινόντου τὸ μαλάκ μου
κί' ὡς νὰ γενροῦν περίσσιμα τραβᾷ τὸν διάβολό μου,
μὲ φτώχεια κί' ἀναπαράδῃ
δὲν πάει λούσο ζαφινικό,
σταθῆτε πρώτα, βρὲ παιδιᾶ,
νὰ κάνουμε φιλοκοκί.»

Πάλι φωνάζουν οἱ χαζοὶ
πῶς κατὶ συντελεῖται,

κί' ἀνάκλησις τοῦ Κριεζῆ
παντοῦ διαβρυλλεῖται,
καὶ λένε πῶς ἡ μηχαναὶ τῶν καρδαίων ἐχάλασαν
κί' ἀδύνατον πρὸς τὸ πέρν νὰ πλεύσουσιν κατὰ θάλασσαν.

Κί' ἤβησε νῆμα Διαμαντῆς καὶ πρώτος ἄτ' ἀμετρούμενα
γιὰ νὰ μετρᾷ μπροστὰ σ' αὐτούς, πού στόλους θ' ἀναπλάσσουν,
πόσαις φοραῖς ἐχάλασαν τὰ ὄλλα τὰ πλεύσιμα,
καὶ πόσαις ἐιστρωθήκαν γιὰ νὰ ξαναχαλάσουν.

Πάλιν Φοῖβος ἀνεφάνη προστασία μας καὶ σκέπη,
πάλιν φῶς σωτήριον,
κί' Ὑπουργὸν Παιδείας βλέπει
Στάτην τὸν Κυθῆριον.

Νεῖα τῶν γραμμάτων ὄρασις
καὶ μηναστῆρον κοπετός,
κεφαλῶν ἄγριοι καὶ βράσις,
ἄρηθ κί' ἐμετός.

Κί' ἐγὼ τώρα μὲ μανίαν
τρέχω πρὸς τὴν Ἰσπανίαν,
τόπον τῆς μαντολινάτας, φολεῖν ἐρωτικῆς,
πού τὴν ἐκλείψιν τὴν εἶδαν καὶ τὴν βλέπουν ὀλιχῆν.

Τρέγω πρὸς τὴν Ἰσπανίαν, γῆν Κισσώτων κί' Ἰσποτῶν,
ἀτροκῆτων ταυρομάχων καὶ προσφάτων νικητῶν,
κί' ἐκεῖ πέρα θ' ἀνακράξω νικητῆς πρὸς νικητᾶς :
ἀλλημονῆσα νὰ πάρω κί' Ἰσπανοὺς ὀργανωτᾶς,
δῶστε μας καὶ σὺς κλημῶσους νὰ σὺς τούς παχύνουμε,
ταυρομάχη τουρκομάχη μὴ ψυχὴ νὰ γίνουμε.»

Καὶ καμπόσιος ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τῆς Καλλιρρῆς τῆς Παρρῆν ἡ Χειραφετημένη,
παγκάλως τυπωμένη,
τούτιστι μνηστορήμα μεγάλης ἀληθείας,
μεστὸν σπουδῆς καὶ χάριτος καὶ τέχνης κί' ἐμβρυείας.

Τοῦ Βῶκου τὸ περίφημον τὸ Περιοδικὸν
θίλγον βιβλίον ἐβγαλε καὶ καλλιτεχνικόν,
ἦγον ὁ Θέμος Ἄννιους κί' ἡ Γελοιογραφία,
πού τῆς μεγάλης τέχνης του ἡ χάρις κί' εὐστοροφία
ἐξεικονίζεται πιστῆ, λαχταριστῆ, στωμίλη,
μὲ τοῦ Νιρβάνα τοῦ γνωστοῦ τὸ γλαφυρὸ κονδύλι.

Ὁραῖον Περιοδικὸν
ἐξόχως φιλελληνικόν
καὶ καλλιτεχνικώτατον μὲ τίτλον Κ α λ η μ ἔ ρ α
τοῦ Βίτου τοῦ Παλούμπου μας, γνωρίμου κί' ἔδω πέρα,
πού προσφιλεῖ ἀνάγνωσμα προύρισται νὰ γένη,
Ἰταλιστὶ ἴσ' τῶν Ἰταλῶν τὴν Καλλιμέρα βγαίνει.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλίπα πατριώτου,
ἀριμὸς τριαντατριά, εἰς τὸν ὄρομον τοῦ Διδότου.